

ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΚΑΡΙΖΩΝΗ

Μια φορά κι έναν καιρό
σ' ένα ξέφωτο του δάσους...

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΔΑ

Μια φορά κι έναν καιρό
σ' ένα ξέφωτο του δάσους...

Τίτλος πρωτοτύπου: Μια φορά κι έναν καιρό σ' ένα ξέφωτο του δάσους...
Συγγραφέας: Κατερίνα Καριζώνη
Εικονογράφηση: Ευσταθία Τσουνάκα
© Copyright 2021 Εκδόσεις ΠΑΔΑ
Έτος 1ης έκδοσης: 2021

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση ή αναπαραγωγή του παρόντος έργου στο σύνολό του ή τμημάτων του με οποιονδήποτε τρόπο, καθώς και η μετάφραση ή η διασκευή του ή η εκμετάλλευσή του με οποιονδήποτε τρόπο αναπαραγωγής έργου λόγου ή τέχνης, σύμφωνα με τις διατάξεις του ν. 2121/1993 και της Διεθνούς Σύμβασης Βέρνης-Παρισιού, που κυρώθηκε με τον ν. 100/1976. Επίσης απαγορεύεται η αναπαραγωγή της στοιχειοθεσίας, σελιδοποίησης, εξωφύλλου και γενικότερα της όλης αισθητικής εμφάνισης του βιβλίου, με φωτοτυπικές, ηλεκτρονικές ή οποιεσδήποτε άλλες μεθόδους, σύμφωνα με το άρθρο 51 του ν. 2121/1993.

Εκδόσεις ΠΑΔΑ
Ταχυδρομική διεύθυνση εκδοτικού Αγίου Σπυρίδωνος, 12243 Αιγάλεω
Τηλέφωνο +302105385466
Ηλεκτρονική διεύθυνση gd@uniwa.gr, techgraf@uniwa.gr
Site εκδοτικού <https://www.uniwa.gr/>
ISBN 978-960-545-068-7

ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΚΑΡΙΖΩΝΗ

Μια φορά κι έναν καιρό σ' ένα ξέφωτο του δάσους...

Εικονογράφηση: Έφη Τσουνάκα

Κ

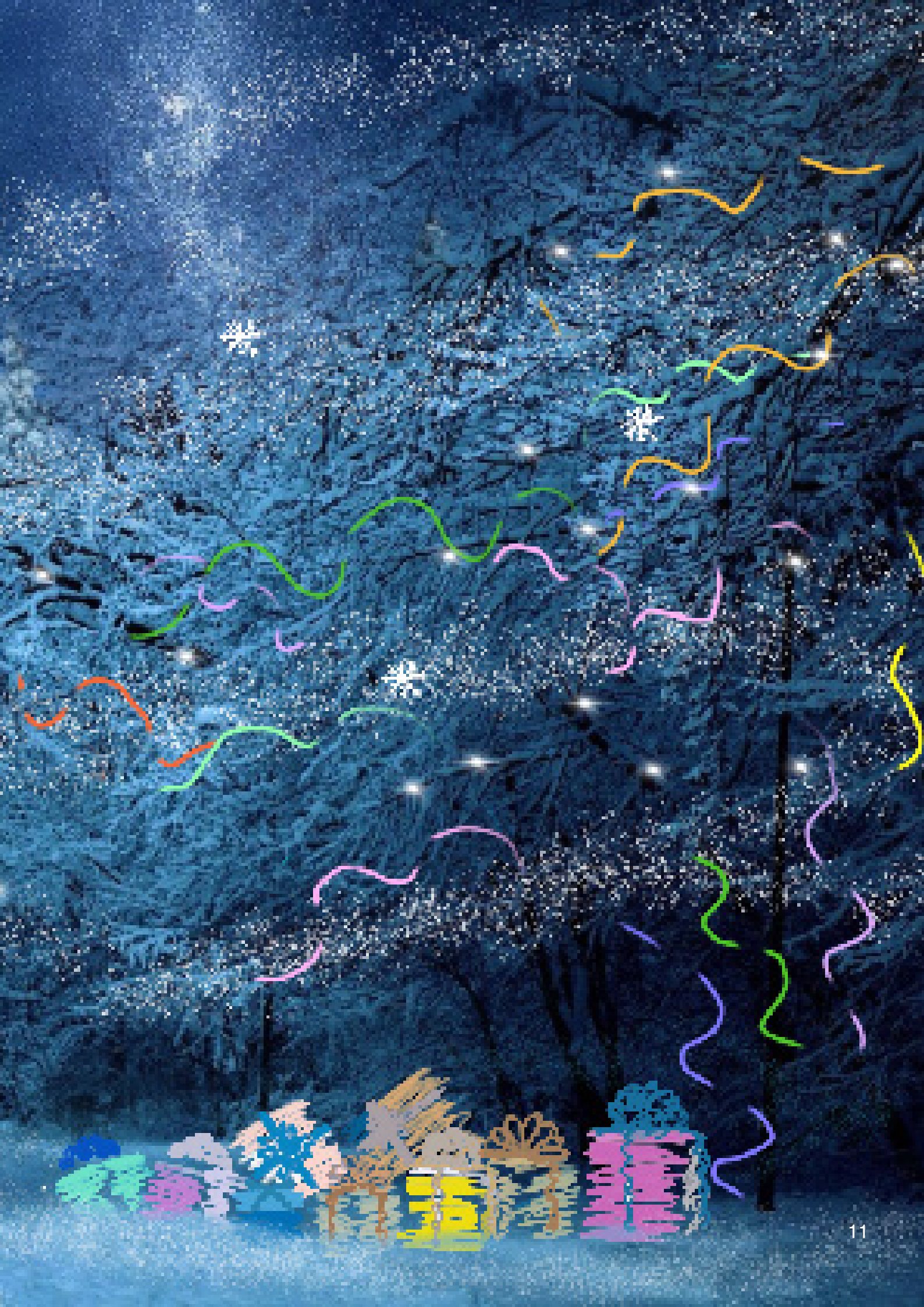
άθε δίσεκτο έτος, δηλαδή κάθε τέσσερα χρόνια, στις 29 Φεβρουαρίου γιορτάζει τα γενέθλια της η καφέ αρκουδίτσα Σου. Βεβαία ο καιρός είναι λιγάκι μπερδεμένος – ο χειμώνας δεν έχει ακόμη τελειώσει και η άνοιξη δεν έχει ακόμα αρχίσει. Έτσι αλλά δέντρα φοράν τις κρυστάλλινες γιρλάντες τους από παγωμένες νιφάδες χιονιού κι αλλά τα πρώτα δειλά μπουμπούκια τους. Στον ουρανό ανάβει του φεγγαριού και γύρω γύρω τα αχνά φαναράκια των άστρων. Στο ξέφωτο του δάσους μαζεύονται εκείνο το βράδυ όλα τα πλάσματα που κατοικούν εκεί: ελαφάκια, νεράιδες, αλεπούδες, ξωτικά, μάγισσες, σκιουράκια, νάνοι, αρκούδες, χιονάνθρωποι, μπούφοι, κουκουβάγιες.

Η αρκουδίτσα Σου έλαμπε από χαρά μέσα στην καινούργια καφέ γούνινη φορεσιά της με τα κουμπιά από επιχρυσωμένα βελανίδια. Φορούσε και μια κόκκινη κορδέλα μ' ένα κουδουνάκι στο λαιμό και μια άσπρη πόδια με τις τσέπες της γεμάτες καρυδιά και ρόδια.

❄️ Οι εκλεκτοί καλεσμένοι έφαγαν, ήπιαν, τραγούδησαν και χόρεψαν. Όμως κάποια στιγμή άρχισαν να βαριούνται. Η καημένη αρκουδίτσα Σου δεν ήξερε τι να κάνει για να ζωντανέψει το πάρτι. Τότε πηρέ το λόγο η πονηρή αλεπού.

– Έχουμε κοντά μας τους ήρωες των παραμυθιών και αναρωτιόμαστε; τους φώναξε. Να τους βάλουμε να μας διηγηθούν τις ιστορίες τους. ❄️

– Ναι, ναι! απάντησαν όλοι με μια φωνή και όσοι κοιμόνταν ξύπνησαν.

– Να σας πω εγώ την ιστορία μου; ακούστηκε τότε μια λεπτή φωνούλα που ερχόταν από τη γη.

– Ποιος είσαι εσύ; ρώτησε η κουκουβάγια.

– Είμαι ένα ψίχουλο.

– Τι είσαι;

– Ένα ψίχουλο, απάντησε συνεσταλμένα εκείνο.

Μπορεί όμως να είμαι ψίχουλο, αλλά έχω πολύ σπου-
δαία ιστορία.

– Να την ακούσουμε, χτύπησε τα χεριά της με χαρά
η αρκουδίτσα Σου.

Το ψίχουλο έκανε τότε μια μεγάλη κωλοτούμπα
μπροστά τους και παίρνοντας ύφος σοβαρό, άρχισε
να τους διηγείται μια ιστορία που είχε τίτλο:

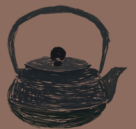
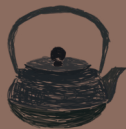
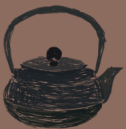
Ο ΑΛΑΤΙΟΣ, Η ΖΑΧΑΡΟΥΛΑ ΚΑΙ ΤΟ ΨΙΧΟΥΛΟ

Μια φορά και έναν καιρό, πάνω στον πάγκο μιας κουζίνας, σε μια γωνίτσα, ζούσαν τρεις παράξενοι φίλοι: ένας κόκκος αλατιού που λεγόταν Αλάτιος, ένας κόκκος ζάχαρης που λεγόταν Ζαχαρούλα κι ένα μικρό ψίχουλο που λεγόταν –τι άλλο; – Ψίχουλο.

Οι τρεις φίλοι περνούσαν τον καιρό τους κουβεντιάζοντας και αναπολώντας τις πατρίδες τους: ο Αλάτιος τις αλυκές, η Ζαχαρούλα το παλιό εργοστάσιο της ζάχαρης και το Ψίχουλο το φούρνο του μπάρμπα-Θύμιου με το άσπρο σκούφο και την άσπρη του πόδια, που ζύμωνε κάθε νύχτα αμέτρητες φραντζόλες.

Μάλωναν όμως συνεχώς για το ποιος είναι ο σπουδαιότερος της παρέας.

Μια μέρα, πάνω σ' έναν καβγά, πέρασε από τη γειτο-

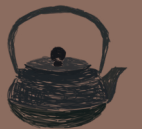
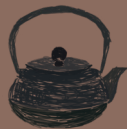
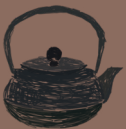

νιά τους ένα μυρμήγκι με μεγάλες κεραίες και σκοτεινά μάτια. Οι τρεις φίλοι για πρώτη φορά έβλεπαν μυρμήγκι.

– Να αυτός ο μαυροντυμένος κύριος φαίνεται σοβαρός άνθρωπος, φώναξε η Ζαχαρούλα. Πρέπει να είναι μορφωμένος και να ξέρει πολλά. Το κατάλαβα απ' το ύφος του. Αυτός θα πει ποιος είναι ο πιο σπουδαίος απ' τους τρεις μας.

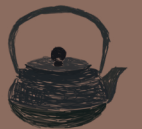
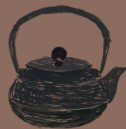
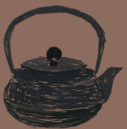
Το μυρμήγκι τους κοίταξε πονηρά και σκέφτηκε: «Χμ, ανόητοι και ασήμαντοι κόκκοι. Είστε και οι τρεις πολύ σπουδαίοι για ένα καλό χειμωνιάτικο γεύμα. Θα σας πάρω στην αποθήκη μου. Αυτό το ψίχουλο είναι ότι πρέπει για να το βουτήξω στη βραδινή μου σούπα. Κι εσύ ασπρουλιάρα και ανόητη ζάχαρη, θα γίνεις το γλυκό μου επιδόρπιο. Κι εσένα Αλάτιε, που κάνεις τον ξύπνιο, θα σε βάλω στο τουρσί μου».

Για καλή τους τύχη όμως, πριν προλάβουν καλά καλά να κάνουν ένα βήμα, εμφανίστηκε μπροστά τους η γριά Πατσαβούρα προκαλώντας έναν τρο-

μερό θόρυβο, λες κι ήταν γιγάντιο θηρίο. Οι υγρές πτυχές της απλώθηκαν σαν πλοκάμια χταποδιού και πέρασαν ξυστά από μπροστά τους. Παρέσυραν τον Θρασύβουλο ως την άκρη του πάγκου και τον άφησαν να πέσει στο κενό. Το μυρμήγκι έβγαλε μια τρομαγμένη κραυγή και βρέθηκε ξαπλωμένο φαρδιά πλατιά στο πάτωμα. Ωστόσο σηκώθηκε κουτσαίνοντας και το 'βαλε στα πόδια.

Μια σταγόνα νερού που είχε ξεφύγει από την Πα-

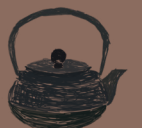
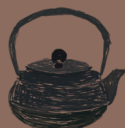
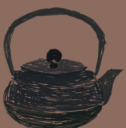
τσαβούρα κύλησε την ίδια στιγμή πλάι τους. Σταμά-
τησε και τους κοίταξε παραξενεμένη.

– Γιατί είστε τόσο στενοχωρημένοι; τους ρώτησε.

Εκείνοι της διηγηθήκαν τι τους είχε συμβεί.

– Καημένοι μου κόκκοι, γλιτώσατε από μεγάλο κακό
και δεν το καταλάβατε.

Και η σταγόνα ξέσπασε σ' ένα κρυστάλλινο γέλιο,
που αντήχησε χαρούμενο μέσα στην κουζίνα.

– Ααα, τι ωραία ιστορία! φώναξαν όλα μαζί τα πλάσματα του δάσους και χειροκρότησαν με ενθουσιασμό.

– Και τι διδακτική, πρόσθεσε η μαμά της αρκουδίτσας Σου.

– Αχ, πες της μας πάλι, παρακάλεσε μια νεράιδα.

– Όχι γιατί θα σας πω εγώ τη δική μου ιστορία, που είναι πολύ πιο σημαντική, πηρέ το λόγο η κακιά μάγισσα.

– Και γιατί να μη σας πω εγώ τη δική μου, που είμαι

και καλή νεράιδα; πετάχτηκε η νεράιδα.

– Ησυχία! σφύριξε με τη σφυρίχτρα του ο χιονάνθρωπος.

– Μέχρι να ετοιμαστούν οι κλήροι, προτείνω να μας διηγηθεί το όνειρο του ο σκαντζόχοιρος, πηρέ το λόγο μια νεράιδα.

Έτσι λοιπόν ο σκαντζόχοιρος, αφού έφαγε όλα τα γλυκά και ήπια όλα τα αναψυκτικά γιατί είχε πολλούς μήνες να φάει και πεινούσε, άρχισε να τους διηγείται ένα όνειρο που έμοιαζε παρά πολύ με παραμύθι:

Ο ΣΚΑΝΤΖΟΧΟΙΡΟΣ ΠΟΥ ΕΓΙΝΕ ΑΧΙΝΟΣ

Στα πολύ παλιά χρόνια, όταν ακόμα ο κόσμος φτιαχνόταν, ζούσε ένας σκαντζόχοιρος που τον λέγαν Αλέκο. Είχε μεγάλα καφετιά αγκάθια και δυο στρόγγυλα πανέξυπνα μάτια. Ζούσε σε μια γούβα στη γη πλάι σ' ένα μεγάλο ποτάμι που έβγαζε στη θάλασσα. Όταν χειμώνιαζε ο Αλέκος έστρωνε το κρεβάτι του με μαλακά μαξιλάρια και βαριά παπλώματα κι αφού έκλεινε καλά την πόρτα της φωλιάς του κε έβαζε το ξυπνητήρι του να χτυπήσει στα μέσα του Μάρτη, έπεφτε σ' ένα βαθύ και πολύμηνο ύπνο. Το ροχαλητό του ακουγόταν μέχρι και την απέναντι όχθη του ποταμού.

Μια χρόνια όμως ο Αλέκος έκανε λάθος κι αντί να βάλει το ρολόι του να χτυπήσει Μάρτη, το 'βαλε Γενάρη. Κι έτσι ξύπνησε κατά λάθος μες στην παγωνιά. Έξω ήταν χειμώνας. Έβρεχε, φυσούσε, έπεφταν χιονιά, γινόταν χαλασμός. Δεν υπήρχαν λουλούδια, δεν είχαν βγει τα φύλλα στα κλαδιά, δεν υπήρχε τίποτα.

Ο σκαντζόχοιρος, που δεν κατάλαβε τι είχε συμβεί πραγματικά, σηκώθηκε χαρούμενος απ' το κρεβάτι του, φόρεσε τις παντόφλες του και βγήκε απ' τη φώλια του. Κοίταξε σαστισμένος δεξιά αριστερά, είδε τον ήλιο φασκιωμένο μέσα στα σύννεφα, άκουσε τον αέρα να φύσει παγωμένος, είδε τη γη χιονισμένη και σταυροκοπήθηκε.

– Έλα, Χριστέ και Παναγία. Τι καιρός είναι αυτός... Φαίνεται πως η άνοιξη μας ξέχασε. Μάλλον θα έγινε κάποιο λάθος. Καλύτερα μα ξαναγουρίσω στο κρεβάτι μου.

Γύρισε λοιπόν στη φώλια του, ξαναχώθηκε στο στρώμα του και προσπάθησε να κοιμηθεί. Αλλά στάθηκε αδύνατον. Γιατί πρέπει να σας πω ότι όλα τα ζώα που πέφτουν σε χειμερία νάρκη όταν ξυπνήσουν δεν μπορούν να κοιμηθούν.

Σηκώθηκε λοιπόν εκνευρισμένος κι έριξε μια ματιά στο ρολόι του. Και τότε κατάλαβε το λάθος του.

– Πωπω, τι έπαθα! φώναξε. Τώρα τι θα κάνω; και έχω μια πεινά. Ας βγω έξω να βρω κάτι να φάω.

Κι αφού γύρισε όλη μέρα και δε βρήκε τίποτα να

φάει και κανέναν να μιλήσει, κούρνιασε λυπημένος και νηστικός διπλά σε μια πέτρα.

Στο μεταξύ νύχτωσε κι έπιασε μια δυνατή μπόρα. Η βροχή έπεφτε με το τουλούμι, το ποτάμι φούσκωνε, πλημμύριζε, και το νερό παρέσυρε πέτρες, ξύλα κι ότι άλλο έβρισκε στο δρόμο του. Μαζί τους παρέσυρε και το σκαντζόχοιρο.

Ξαφνικά το νερό ηρέμησε κι άρχισε να γίνεται αλμυρό και τότε ο σκαντζόχοιρος κατάλαβε ότι είχε φτάσει στη θάλασσα. Έβγαλε λοιπόν το κεφάλι του απ' το αγκαθωτό του σώμα και έριξε μια φοβισμένη ματιά γύρω του. Για καλή του τύχη, εκείνη την ώρα περνούσε από εκεί μια γοργόνα.

–Μπα, τι γυρεύει ένας σκαντζόχοιρος στο πέλαγος; του φώναξε.

Τότε ο σκαντζόχοιρος της διηγήθηκε την περιπέτεια του.

Έτσι λοιπόν ο Αλέκος, εκείνος ο σκαντζόχοιρος που ξύπνησε κατά λάθος μέσα στο χειμώνα πριν από εκατομμύρια χρόνια, κατάφερε να επιζήσει, όχι βεβαία πάνω στη γη, αλλά κάτω στα βάθη της θάλασσας χάρη στη βοήθεια της Γοργόνας.

Και περνούσε τόσο καλά μαζί της, που, όταν ήρθε η άνοιξη, ξέχασε να γυρίσει στο σπίτι του κι έμεινε από τότε στο βυθό. Και με τα χρόνια έγινε ένα τέλειο αγκαθωτό πλάσμα της θάλασσας που οι άνθρωποι το ονόμασαν αχινό.

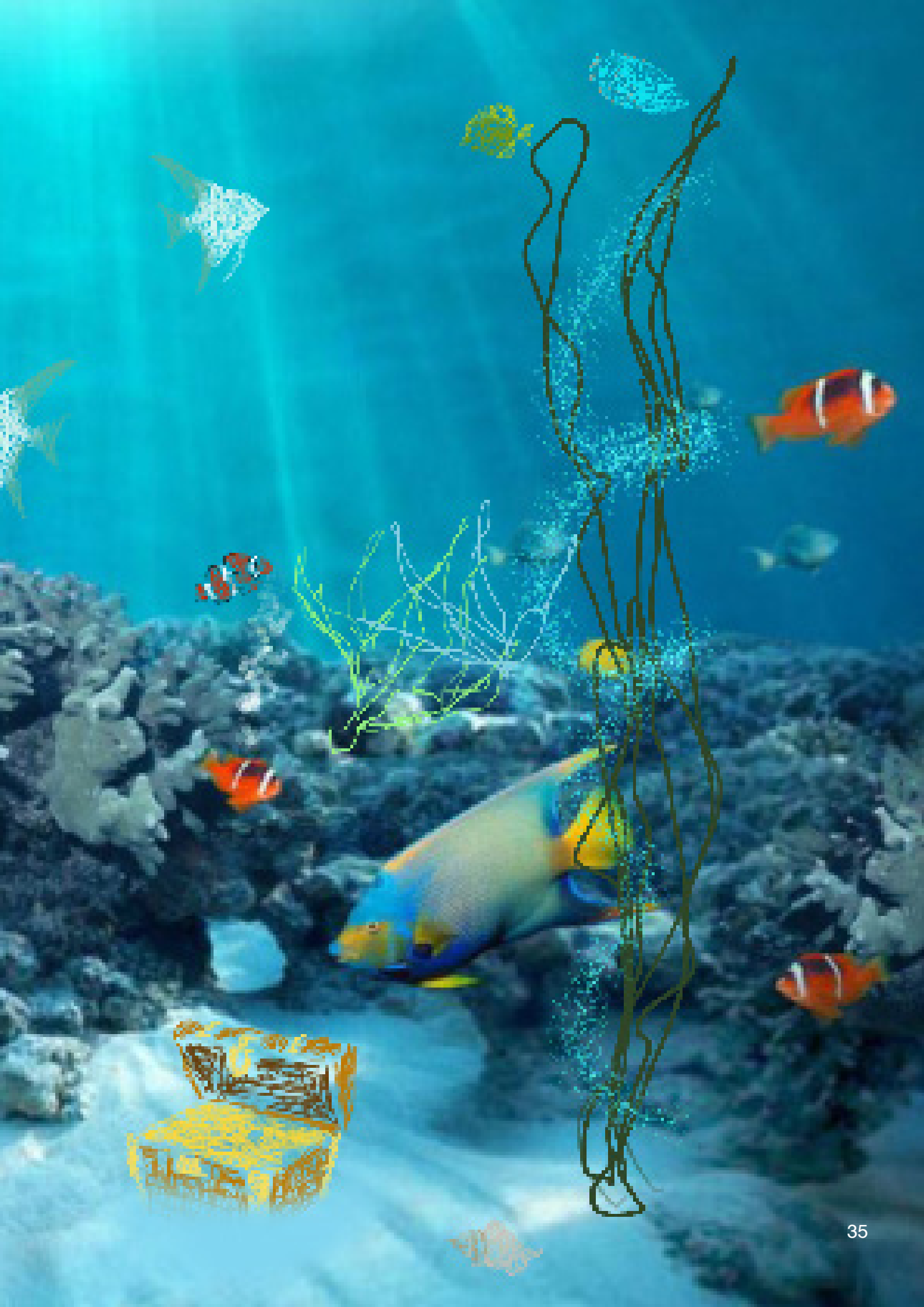

- Πολύ ωραίο το παραμύθι, χειροκρότησαν όλοι.
- Όνειρο, τους διόρθωσε ο στρυφνός νάνος.
- Τι διάφορα έχουν τα παραμύθια από τα όνειρα; ρώτησε η Ραπουνζέλ απ' το δέντρο.
- Καμία, απάντησε μια μάγισσα. Και τα δυο είναι ψεύτικα.
- Αλήθεια, εσύ τι κάνεις με τους κλήρους; έσκυψε η αρκουδίτσα Σου πάνω από το κεφάλι της αλεπούς που ανακάτευε κάτι μέσα σ' ένα σακούλι.
- Τώρα, τους τελειώνω, απάντησε εκείνη.
- Για να δω... έβαλε κι η αρκουδίτσα το κεφάλι της στο σακούλι. Μα άδω δεν έχει τίποτα!

- Δεν σας είπα εγώ ότι δεν ξέρει γράμματα; πετάχτηκε από ψηλά η κουκουβάγια.
- Μαρτυριάρα, έκανε με θυμό η αλεπού.
- Μα τι γίνεται; διαμαρτυρήθηκε ο στρυφνός νάνος.
Δεν είπαμε να ετοιμαστούν οι κλήροι; Δεν υπάρχει κανείς που να ξέρει γράμματα;

– Ξέρω εγώ, φώναξε η κουκουβάγια, αλλά πρέπει να μου βρείτε μολυβί και χαρτί.

– Μέχρι να βρούμε μολυβί και χαρτί να σας πω εγώ την ιστορία μου; πετάχτηκε η μάγισσα.

– Όχι, γιατί θα έχει κακίες, την έκοψε ο νάνος.

– Τότε να σας πω διηγηθούμε εμείς την ιστορία μας, ακουστήκαν δυο αδύναμες τρεμουλιαστές φωνούλες.

– Ποιες είστε εσείς; γύρισαν όλοι το κεφάλι προς το μέρος τους.

– Οι παντόφλες μου, τους έδειξε γελώντας η μάγισσα ένα ζευγάρι τρύπιες παντόφλες που φορούσε στο πόδια της.

– Να τις ακούσουμε, να τις ακούσουμε, ξέσπασαν οι άλλοι σε χαχανητά.

Και οι δυο παντόφλες, παίρνοντας σοβαρό ύφος, άρχισαν να διηγούνται την ιστορία τους:

Η ΦΙΦΗ ΚΑΙ Η ΦΩΦΩ

Μια φορά κι έναν καιρό, κάτω απ' το κρεβάτι μιας γριάς ζούσαν δυο παλιές καρό παντόφλες, η Φιφή και η Φωφώ.

Όταν ερχόταν η ώρα να τις φορέσει η γριά κυρία τους, έβγαιναν για λίγο έξω στο φως κι έκαναν μικρούς σύντομους περιπάτους από την κρεβατοκάμαρα ως την κουζίνα, το Μάιο, ακόμη και το μπαλκόνι του σπιτιού.

Πολλές φορές, στριμωγμένες στο σκοτάδι κάτω απ' το κρεβάτι, είχαν ακούσει διαφορές ιστορίες για τον έξω κόσμο.

– Αχ, έλεγαν κρυφά η μια στην άλλη, εμείς δε αξιωθούμε ποτέ να βγούμε απ' το σπίτι. Δε θα περπατήσουμε ποτέ στα απέραντα πεζοδρόμια της πολύς, ούτε θα χορέψουμε σ' έναν τέτοιο χορό. Και το σπουδαιότερο, δεν πρόκειται ποτέ να κάνουμε ένα

μεγάλο ονειρεμένο ταξίδι με το τρένο, όπως οι δυο
δερμάτινες μπότες. Θα ζούμε τον πάντα εδώ, στο
φτωχό κόσμο του σπιτιού, στις μικρές καθημερινές
διαδρομές από δωμάτιο σε δωμάτιο, χωρίς καμία
ελπίδα για καλύτερες μέρες.

Ώσπου ένα βράδυ, κι ενώ οι υπόλοιποι συγκάτοικοι
κοιμόνταν ήσυχα κάτω απ' το κρεβάτι, η Φιφή και η
Φωφώ πήραν τη μεγάλη απόφαση.

Θα πήγαιναν να γνωρίσουν θαυμαστές πολιτείες,
να συναντήσουν καινούργιους ανθρώπους...

Έτσι κι έγινε. Μια μέρα που η γριά είχε ξεχάσει
την μπαλκονόπορτα ανοιχτή, οι δυο παντόφλες σύρ-
θηκαν ως το μπαλκόνι, σκαρφάλωσαν με κόπο στο
πεζούλι κι άρμεξαν στο κενό. Για πολύ λίγο όμως.
Γιατί αμέσως μετά η Φωφώ έπεσε φαρδιά πλατιά στη
μέση του δρόμου βγάζοντας μια τρομαγμένη κραυ-
γή. Και πριν καλά καλά προλάβει να συνέλθει απ' το
σοκ, άναψαν τα φανάρια του δρόμου κι άρχισαν να

περνούν από πάνω της σαν σιδερένια θηρία τα αυτοκίνητα.

Όσο για τη Φιφή, την είδε ένας περαστικός αρουραίος και την άρπαξε στα δόντια του.

Για καλή τους τύχη όμως, εμφανίστηκε πάνω στην ώρα η Σειρήνα, η γάτα του σπιτιού. Κοντοστάθηκε στην είσοδο της πολυκατοικίας, έριξε ένα αγριεμένο βλέμμα στον αρουραίο κι έστριψε τα μουστάκια της.

– Εεεεεπ, που πας με την παντόφλα της κύριας μου, Μενέλαε; φώναξε στον αρουραίο και του έδειξε τα δόντια της.

– Πουθενά, ψέλλισε εκείνος κι άφησε τη Φιφή στην άκρη του δρόμου κι ύστερα τρύπωσε στη σχάρα του υπονόμου.

- Κι εσύ τι κάνεις στη μέση του δρόμου, Φωφώ; ρώτησε η γάτα την άλλη παντόφλα.
- Εγώ; Να, γλίστρησα κατά λάθος απ' το μπαλκόνι κι έπεσα, κλαψούρισε εκείνη.
- Γλίστρησες απ' το μπαλκόνι, κούνησε το κεφάλι της η Σειρήνα. Τόσο καιρό σας άκουγα τι λεγάτε. Σχεδιάζατε ταξίδια και μεγάλη ζωή. Δεν είναι όλοι φτιαγμένοι για τον έξω κόσμο, καημένες μου. Η δική σας θέση είναι άλλου.

Κι αρπάζοντας τις παντόφλες στα δόντια της τις ανέβασε στο σπίτι και τις άφησε κάτω απ' το κρεβάτι, ανάμεσα στα αλλά παπούτσια. Έτσι όταν η γριά ξύπνησε, τις βρήκε στη θέση τους.

Ο χιονάνθρωπος έβγαλε πάλι τη σφυρίχτρα του και σφύριξε.

Πάνω στην ώρα εμφανίστηκε αναψοκοκκινισμένο και το ξωτικό.

– Βρήκα μολυβί και χαρτί! τους φώναξε κι έβγαλε από την τσέπη του ένα μισολειωμένο μολυβί κι ένα μικρό χαρτάκι

– Ζήτωωω! χειροκρότησαν όλοι μαζί.

– Και με τους κλήρους τι θα γίνει; ρώτησε πάλι ο στρυφνός νάνος.

– Ούτως ή αλλιώς δε φτάνει το χαρτί, απάντησε η κουκουβάγια.

– Ούτως ή αλλιώς μ' εσάς δε βγαίνει άκρη, έκανε νευριασμένος εκείνος και ξαναχύθηκε στην κουφάλα του δέντρου.

– Εμπρός, Χιονάνθρωπε, πες μας το παραμύθι σου, πρόσταξε τότε σοβαρή η κουκουβάγια.

Ο Χιονάνθρωπος έβγαλε το καπέλο του, τίναξε τα χιονάτα μαλλιά του κι άρχισε να τους διηγείται:

ΤΟ ΣΚΙΑΧΤΡΟ ΠΟΥ ΕΓΙΝΕ ΧΙΟΝΑΝΘΡΩΠΟΣ

Μια φορά κι έναν καιρό, ζούσε σ' έναν κήπο ένα σκιάχτρο που το λέγαν Γαρεφή.

Ο Γαρεφής ήταν φτιαγμένος από ξύλο κερασιάς. Τον είχε φτιάξει ένα καλοκαίρι ο μπάρμπα-Λιάκος ο κηπουρός, για να φυλάει τον κήπο του από τις κάργες και τα αλλά πουλιά. Τον έντυσε μάλιστα με μια παλιά τριμμένη φόρμα, του φόρεσε ένα τρύπιο στρατιωτικό πηλήκιο και του 'δωσε μια μακριά αχυρένια σκούπα για να διώχνει τους κλεφτές και τους άλλους ενοχλητικούς επισκέπτες. Και μια μέρα του αγόρασε μια λαμπερή σφυρίχτρα.

Εκεί κοντά σ' ένα δάσος ζούσε μια νεράιδα. Ήταν όμορφη και λεπτή. Φορούσε ένα μακρύ φόρεμα από φεγγαρίσιο φως κι ένα στέμμα από δροσοσταλίδες. Στα μαλλιά της τρεμόσβηναν μικρά αστέρια. Η νεράιδα έβγαινε τις νύχτες κι έκανε βόλτες στο κτήμα του

μπάρμπα-Λιάκου. Μύριζε τα τριαντάφυλλα, χόρευε στο φεγγαρόφωτο κι έπαιζε με τις πυγολαμπίδες. Το σκιάχτρο την είδε μια νύχτα και του κόπηκε η ανάσα. Δεν είχε αντικρίσει πιο όμορφο πλάσμα στη ζωή του.

– Αχ, τι όμορφη που είσαι, της φώναξε μαγεμένος. Θέλεις να γίνεις γυναίκα μου; Είμαι επιστάτης σ' ολόκληρο το κτήμα κι έχω μια λαμπερή σφυρίχτρα που όταν φυσώ, όλοι τρομάζουν και το βάζουν στα πόδια.

– Χα, Χα, Χα, γέλασε η νεράιδα. Εσύ, καημένε, είσαι τόσο άσχημος και κουρελής, που δε θα μπορούσα να σε πάρω ούτε στην τσέπη μου.

Και βγάζοντας ένα ασημένιο καθρεφτάκι του 'δειξε το πρόσωπο του.

Ο Γαρεφής από εκείνη τη νύχτα ήταν απαρηγόρητος. Σκαφτόταν την όμορφη νεράιδα κι αναστέναζε. Δεν ήθελε ούτε να σφυρίξει, ούτε να μαλώσει, ούτε καν να μιλήσει στα πουλιά και στα παιδιά που είχαν αρχίσει να μπαινοβγαίνουν ανενόχλητα στο κτήμα.

Ο μπάρμπα-Λιάκος δεν ήξερε τι να κάνει.

– Τι έπαθε το σκιάχτρο μου; αναρωτιόταν. Αντί να διώχνει τους κλεφτές και τα πουλιά, όλη μέρα αναστενάζει και λέει ότι δε θέλει να είναι σκιάχτρο και τη νύχτα κοιτάζει αφηρημένο τα' άστρα.

Κι όσο περνούσε ο καιρός, τόσο περισσότερο μελαγχολούσε. Τα ζώα και τα πουλιά που τον έβλεπαν να κάθεται όλη μέρα θλιμμένος και αμίλητος τον λυπηθήκαν. Άρχισαν σιγά σιγά να τον πλησιάζουν και να του κάνουν παρέα.

Εκείνη τη νύχτα όμως έπιασε ένας τρελός βοριάς κι άρχισε να χιονίζει. Έπεσε πυκνό χιόνι που σκέπασε το κτήμα, τα δέντρα και τα φυτά. Μαζί τους σκέπασε και το δύστυχο Γαρέφη. Έτσι το άλλο πρωί, όταν εκείνος ξύπνησε, είχε γίνει ένας χιονάνθρωπος με χρωματιστή φόρμα, σκούπα και στρατιωτικό καπέλο. Τα παιδιά τον είδαν κι έτρεξαν χαρούμενα γύρω του.

Αλλά κι ο μπάρμπα-Λιάκος τον είδε απ' το παράθυρο του σπιτιού του και τα 'χασε.

– Το σκιάχτρο μου έγινε ένας όμορφος χιονάνθρω-

πος, μουρμούρισε. Καλά που δε το 'ριξα στο τζάκι.
Θα το κρατήσω για να στολίζει τον κήπο το χειμώνα.

Τα καλά νέα διαδοθήκαν από στόμα σε στόμα κι έφτασαν ως την κουφάλα του δέντρου όπου ζούσε η νεράιδα.

– Μπα, ας πάω να δω κι εγώ αυτό το χιονάνθρωπο, έκανε με περιέργεια εκείνη.

– Είναι ο πιο όμορφος χιονάνθρωπος που είδα ποτέ, χτύπησε τα χεριά της μ' ενθουσιασμό.

– Στάσου. Θα σου δώσω το κασκόλ μου για να ζεσταθείς, του είπε η νεράιδα. Και βγάζοντας το μακρύ ασημένιο κασκόλ της, το πέρασε στο λαιμό του σκιάχτρου.

Από τότε έγινε καλά κι άρχισε πάλι να δουλεύει στο κτήμα του μπάρμπα-Λιάκου. Κι η νεράιδα ερχόταν και τον έβλεπε συχνά, ακόμη κι όταν έλιωσαν τα χιονιά. Καθόταν δίπλα του και συζητούσαν με τις ώρες. Και ποτέ ποτέ, κάτω απ' το φεγγαρόφωτο, του έπιανε τρυφερά το χέρι.

- Τι θαυμάσια ιστορία, είπε το κοριτσάκι με τα σπέρτα.
- Και τι συγκινητική, σκούπισε ένα κρυφό δάκρυ μια νεράιδα. Μάλλον εσύ θα είσαι ο νικητής.
- Δεν μπορείτε να κρίνεται πριν ακούσετε κι έμένα, διαμαρτυρήθηκε ο μπούφος.

– Βεβαία, βεβαία έκανε η αρκουδίτσα Σου. Εμπρός
μούφο, πες μας το παραμύθι σου.

Ο μούφος βολεύτηκε πάνω στο κλαδί, ξεφύσησε
κι άρχισε να διηγείται ένα παραμύθι που είχε τίτλο:

ΤΑ ΣΚΟΥΛΑΡΙΚΙΑ ΤΗΣ ΜΑΓΙΣΣΑΣ

Κάποτε σε μια μακρινή πολιτεία της Ανατολής ζούσε μια όμορφη κοπέλα, η Ζαγκαράτ. Η Ζαγκαράτ ύφαινε υπέροχα χάλια και τα πουλούσε στους έμπορους που διέσχιζαν με τα καραβάνια τους την έρημο. Μια μέρα, εκεί που ύφαινε στον αργαλειό της ένα χρωματίσω κιλίμι, είδε μια σφήκα να φτεροκοπά πιασμένη στα υφάδια της.

– Πως έμπλεξες εκεί μέσα; έκανε γελώντας κι άπλωσε το χέρι της να την τσακώσει.

– Ζαγκαράτ, μη με σκοτώσεις. Και μια μέρα θα σ' το ξεπληρώσω. Θα δεις.

Σ' εκείνη τη χωρά βασίλευε ένας βασιλιάς που είχε χάσει το μονάκριβο γιο του. Μια μάγισσα τον είχε αρπάξει και τον φυλάτε στον πύργο της που είχε χίλιες και μία καμάρες.

Η Ζαγκαράτ άκουσε το φερμάνι του βασιλεύ και αποφάσισε να δοκιμάσει κι αυτή την τύχη της.

Έτσι λοιπόν η κοπέλα βγήκε ένα βράδυ στον κήπο της, σήκωσε το κεφάλι της ψηλά στο φως των αστεριών και φώναξε τη σφήκα που είχε ελευθερώσει.

Τότε η νεαρή γυναίκα της εξήγησε τι σκόπευε να κάνει. Και η σφήκα ανέλαβε να τη βοηθήσει.

Την άλλη μέρα η Ζαγκαράτ ξύπνησε χαράματα και, παίρνοντας μαζί της ένα δισάκι κι ένα κλεφτοφάναρο, ξεκίνησε για το μακρινό της ταξίδι. Μπροστά πετούσε η Ρα μ' ένα σμήνος από σφαλάς που της έδειχναν το δρόμο και πίσω πήγαινε εκείνη.

Μέρες και νύχτες περπατούσε η Ζαγκαράτ. Ο πύργος ήταν χρισμένος πάνω σ' ένα απόκρημνο βουνό που χανόταν στα σύννεφα. Εκεί μέσα ήταν κλεισμένος ο γιος του βασιλεύ, βυθισμένος σ' έναν ατελείωτο μαγεμένο ύπνο.

Οι σφήκες μπήκαν αμέσως στον πύργο κι άρχισαν

να τρυπώνουν απτής κλειδαρότρυπες και να ψάχνουν στα δωμάτια με τα κέρινα ομοιώματα για να βρουν τον αληθινό πρίγκιπα. Έψαξαν, Έψαξαν ώρες πολλές, ώσπου τον ανακάλυψαν και ξαναγύρισαν στην κοπέλα.

– Ζαγκαράτ, της είπαν, ο πρίγκιπας κοιμάται σ' ένα δωμάτιο κοντά στις πολεμίστρες που κοιτάζει προς το βορρά.

Η Ζαγκαράτ, χωρίς να χάσει καθόλου καιρό, βρήκε τον πρίγκιπα και τον ξύπνησε. Την ώρα όμως που έφευγαν, της κίνησαν την περιέργεια τα σκουλαρίκια της μάγισσας και σκέφτηκε να τα πάρει μαζί της.

Οι δυο νέοι πήραν αμέσως το δρόμο του γυρισμού. Περπάτησαν, περπάτησαν μέρες πολλές, ώσπου έφτασαν σ' ένα ποτάμι κι εκεί σταμάτησαν. Ο πρίγκιπας έσκυψε να πει νερό και η Ζαγκαράτ θυ-

μήθηκε το κουτί που είχε στην τσέπη της. Το έβγαλε και το άνοιξε διστακτικά.

Τα σκουλαρίκια όμως εκείνα δεν ήταν αληθινά σκουλαρίκια, ήταν τα μάτια της μάγισσας που παρακολουθούσαν αγρυπνά τον πρίγκιπα. Έτσι, την στιγμή που η Ζαγκαράτ άνοιξε το κουτί, η μάγισσα τους είδε και εμφανίστηκε μπροστά τους τρελή από θυμό. Τύφλωσε τη Ζαγκαράτ και ξαναπήρε τον πρίγκιπα πίσω στον πύργο της.

Η δυστυχή κοπέλα κάθισε τότε στην άκρη του πόταμου κι άρχισε να κλαίει. Το κλάμα της το άκουσαν οι νεράιδες του νερού και τη λυπηθήκαν. Τη μεταμόρφωσαν λοιπόν σ' ένα δέντρο που γέρνει τα κλαδιά του στα νερά του πόταμου κι ονομάζεται Κλαίουσα.

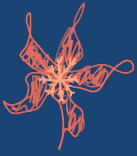

– Αχ, αυτή είναι η δική μου ιστορία, φώναξε η μάγισσα.

– Τι; έκαναν όλοι σαστισμένοι και κοίταξαν τον μπούφο. Διηγήθηκες αλλουνού ιστορία;

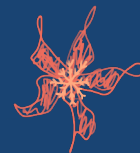
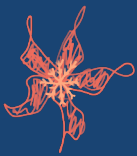
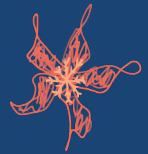
– Παλιοκλεφτη! Τσίριξε η μάγισσα. Μα πως την έμαθες;

– Μου την είπε η Κλαίουσα μια μέρα που καθόμουν στα κλαδιά της.

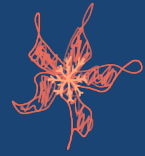
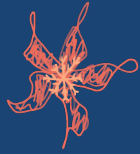
Ένα γλυκό ρόδινο φως άχνιζε στον ορίζοντα. Μια παρέα από αγριόχηνες πέρασαν μακριά, πετώντας σε ωραίους σχηματισμούς.

– Σας ευχαριστώ που ήρθατε στα γενέθλια μου, καλοί μου φίλοι. Σας ευχαριστώ, αγαπημένα μου παραμύθια, που με θυμηθήκατε.

– Σ' ευχαριστώ που ήρθες στο πάρτη μου, Χιονάνθρωπε, δηλαδή σκιάχτρο, δηλαδή Γαρέφη. Και να σου πω κάτι; Η ιστορία σου μου άρεσε πιο πολύ απ' όλες.

– Σ' ευχαριστώ, αρκουδίτσα Σου τη φίλησε το σκιά-
χτρο.

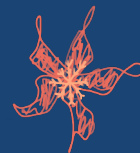
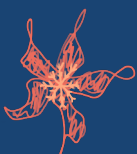
Ύστερα έβαλε το χέρι του στην τρύπια τσέπη του
κι έβγαλε κάτι.

– Σου χαρίσω τη σφυρίχτρα μου. Για να με θυμάσαι,
της είπε. Κι άμα θελήσεις καμία φορά να με δεις, να
τη βάζεις στο στόμα και να σφυρίζεις μ' όλη σου τη
δύναμη. Κι εγώ θα σ' ακούω και θα 'ρχομαι αμέσως.
Να, έτσι...

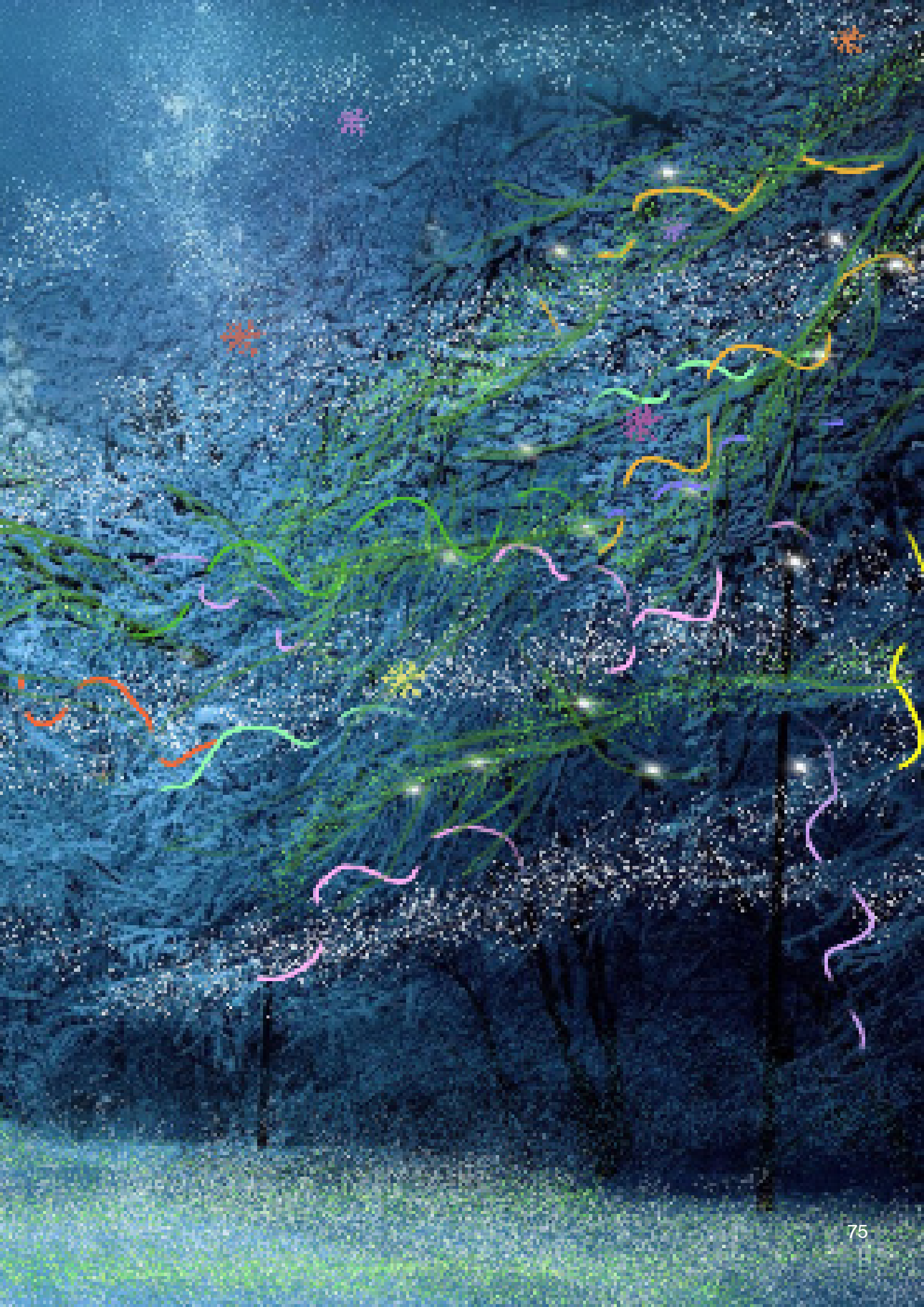
Έβαλε τη σφυρίχτρα στο στόμα του και φύσηξε
τόσο δυνατά, που ράγισαν οι πάγοι πάνω στα κλαδιά
των δέντρων και όλα τα ψύχραιμα ζώα ξύπνησαν από
τη χειμερία νάρκη τους κι έβγαλαν δειλά το κεφάλι
τους από τις φωλιές.

– Ααα, ήρθε η άνοιξη! έκαναν όλα μαζί με μια φωνή
και βγήκαν στον ήλιο.

Τέλος

Ποιος γιορτάζει όμως τα γενέθλια του; Τι συνέβη εκείνο
το παράξενο βράδυ στο ξέφωτο του δάσους; Και ποιος
εμφανίστηκε το άλλο πρωί;
Μια ιστορία για το τέλος του χειμώνα και το ξύπνημα της
άνοιξης και της ελπίδας. Ένα παραμύθι γεμάτο παραμύθια.

